

Een Eeuwig Perspectief

The Berean Call - <http://www.thebereancall.org/>

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

Als gevolg van de gevallen natuur, die overgeërfd werd van Adam en Eva, zijn alle mensen geplaagd met een ingebakken “aardsgezindheid”. “Hun diepste gedachte is dat hun huizen eeuwig zullen bestaan, hun woningen van geslacht tot geslacht; zij noemen de landen naar hun naam” (Psalm 49:12). Zij noemen hun landerijen naar hun eigen namen alsof hun dagen op aarde nooit zullen eindigen. Uiteraard erkennen wij verstandelijk wel dat onze tijd op aarde beperkt is, maar wij denken en handelen niettemin alsof dat niet zo is. Geen wonder dat Mozes schreef: “Leer ons zó onze dagen tellen [d.w.z. echt hun kortheid begrijpen], dat wij een wijs hart ontvangen” (Psalm 90:12 [een gebed van Mozes]).

De dood is een lot waarvan wij ons allen inbeelden dat we het zullen ontlopen, ten minste een hele tijd, tot zonder waarschuwing plots een ernstige ziekte of ongeluk toeslaat, als een schokkend ontwaken. Want ongeacht hoe gezond we op het moment ook mogen schijnen, de dood is altijd maar een zucht van ons af. Het feit nu dat dit zo’n onaangenaam onderwerp is dat we er niet aan willen denken en niet over willen praten, bewijst het gelijk van Mozes. Wij hebben Gods hulp nodig door Zijn Woord, om onze weinige dagen daadwerkelijk in een eeuwig perspectief te plaatsen.

Salomo schreef: “Het is beter te gaan in het klaaghuis, dan te gaan in het huis van de maaltijd; want daarin is het einde van alle mensen, en de levende legt het in zijn hart ...” (Pred. 7:2). Maar moderne begrafenissen, met hun mooie bloemen en aangename herinneringen aan de overledene, lijken zowat ontworpen te zijn om het treuren tot een minimum te beperken, om de levenden te helpen zich los te koppelen van de onbeschrijfelijke gebeurtenis die hen heeft samengebracht. Wij kunnen het niet verdragen, niet voor onszelf noch voor anderen, van stil te blijven staan bij het feit dat de dood onvermijdelijk zijn terminale stempel drukt op elke aardse passie, positie, bezitting en ambitie.

Hij die de ernstige waarschuwingen van de Schrift vergeet over de kortheid van dit leven, leeft als een dwaas. Zelfs Homerus’ *Ilias*¹, uit de achtste eeuw zegt: “De dood hangt altijd in duizend gedaanten boven uw hoofd, en geen mens kan hem ontwijken”. De dood komt met dezelfde regelmaat als de geboorte. Het ene wordt met vreugde, tevredenheid en voldoening begroet. Het andere wordt afgeweerd als een vreemde indringer die ons komt beroven van iets waar hij geen recht op heeft. Wanneer de dood, altijd te vroeg, hen overwint die wij liefhebben, dan begrijpen wij de woede die uitgedrukt wordt in Milton’s² *Paradise Lost* dat niemand ooit tot “voedsel voor zo’n gek monster” zou worden.

Ongeacht hoelang de overledene ook geleefd mag hebben, een nadenkend mens zal Lady Capulet’s ontroostbare verdriet begrijpen wanneer ze weent over Julia: “De dood ligt op haar, als voortijdige vriesdauw op de mooiste bloem van het veld”. En toch trachten wij de niet te onderdrukken waarheid te negeren dat ook wij, en allen te vlug, zullen opgeslokt worden door datzelfde “gekke monster”. In het bijzonder wanneer alles goed gaat lijkt de dood geen bedreiging te vormen.

In een van Christus’ parabels was er een rijke man die zoveel had vergaard dat hij tegen zichzelf zei: “Wat zal ik doen? Want ik heb geen ruimte om mijn vruchten op te slaan. En hij zei: Dit zal ik doen: ik zal mijn schuren afbreken en grotere bouwen en ik zal daarin heel mijn oogst en al mijn

¹ Homerus (Grieks: *Homeros*; Nederlands, verouderd: *Homeer*) was een Griekse dichter en zanger die leefde rond 800 – ca. 750 v. Chr. Hij vervaardigde epische gedichten, waarin hij een groot aantal overgeleverde heldensagen, godenverhalen en mythische vertellingen uit zijn cultuur verwerkte. Op zijn naam zijn overgeleverd de twee epische gedichten de *Ilias* en de *Odyssee*, de oudst bekende en bewaarde literaire werken van de Griekse letterkunde al is het allerminst zeker dat beide werken door één auteur zijn vervaardigd. (Wiki).

² John Milton (9 december 1608 – 8 november 1674) was een Engels dichter, het meest bekend vanwege zijn werk *Paradise Lost* (in blanke verzen). Hij geldt als één van de belangrijkste schrijvers uit de Engelse literatuurgeschiedenis. Milton was een leider in de Puriteinse beweging en minister voor vreemde talen in de regering van Oliver Cromwell. Hij schreef talloze pamfletten om het Puritanisme en Cromwells regering te steunen. (Wiki).

goederen opslaan. En ik zal tegen mijn ziel zeggen: Ziel, u hebt veel goederen liggen voor veel jaren. Neem rust, eet, drink en wees vrolijk. Maar God zei tegen hem: Dwaas! In deze nacht zal men uw ziel van u opeisen en wat u gereedgemaakt hebt, voor wie zal het zijn? Zo is het met hem die voor zichzelf schatten verzamelt en niet rijk is in God” (Lukas 12:16-21).

De korthed van het leven is niet dé ernstigste consequentie van de dood. Veel ernstiger is datgene waarvoor de Bijbel de mensen waarschuwt in Hebrëen 9:27: “dat zij eenmaal moeten sterven en dat daarna het oordeel volgt”. Voor ons als christenen heeft de dood zijn angel verloren wegens Christus’ dood en opstanding voor ons. Maar wie van ons christenen kan zeggen dat wij altijd zodanig geleefd hebben dat wij in volle vertrouwen de rechterstoel van Christus zullen tegemoet gaan, zonder enige spijt en schaamte maar enkel met vreugde? Ik ben er zeker van dat er op die dag tranen zullen zijn van diepe wroeging en berouw.

Ik ben dikwijls overstelpt door de ernstige en vreselijke realiteit die elke dag naderbij komt van te staan voor mijn Heer en Redder. Ik weet dat Zijn liefde voor mij oneindig en eeuwig is, maar zowel als Hij mijn Verlosser is, is Hij ook mijn Schepper aan wie ik rekenschap moet geven over wat ik gedaan heb met het korte leven dat Hij aan mij toevertrouwd! Gelukkig hebben wij de verzekering: “God zal alle tranen van hun ogen afwissen” (Op. 7:17; 21:4), “En dan zal ieder [*elke ware gelovige*] van God lof ontvangen” (1 Kor. 4:5). Tranen zullen baan maken voor de eeuwige vreugde van vergeven zonden door Christus’ volle betaling van de straf op de zonde.

Atheïsten trachten zich te overtuigen met: “wanneer je dood bent, dan ben je dood; einde van de rit”. Maar een universele en overweldigende overtuiging heeft elke cultuur overleefd, sinds de dageraad van alle tijd, namelijk dat de dood NIET het einde is van het menselijke bestaan. Het feit dat de mens een geestelijk wezen is, dat de dood van het lichaam overleeft, waarin hij tijdelijk leefde op aarde, is een fundamenteel menselijk instinct dat slechts met grote moeite kan verloochend worden. Bovendien wordt zelfs los van de Schrift de wetenschappelijke waarde van dit universele geloof gemakkelijk bewezen.

Het valt niet te ontkennen dat onze geesten ongrijpbare ideeën kunnen vasthouden, zoals waarheid, rechtvaardigheid, genade. De mensheid begrijpt honderden soortgelijke immateriële concepten en past ze dagelijks toe. Deze algemene concepten trotseren elke fysieke beschrijving, hebben geen materiële eigenschappen, nemen geen ruimte in, en maken duidelijk geen deel uit van het wetenschappelijk waarneembaar universum van tijd en zintuiglijke perceptie. Klaarblijkelijk kan niets fysieks zulke gedachten opleveren en vasthouden - een feit dat de hersenen elimineert als de *bron* van enig denken. Wij wachten niet op de hersenen om ons te zeggen wat ze ons willen laten doen! Wij - de personen van ziel en geest die leven in elk lichaam - initiëren onze gedachten.

In feite zijn alle gedachten niet-fysiek. Geen gedachte van enige aard bezit enige ruimtelijke locatie of enige fysieke substantie. De conclusie is onvermijdelijk: de mens is een niet-fysiek wezen, dat leeft in een tijdelijk fysiek lichaam. Niet zijn hersenen maar de mens zelf is de schepper en behoeft van zijn gedachten.

Alhoewel de dood de mens afscheidt van het lichamelijke huis dat hij op aarde bewoonde, zullen geest en ziel, welke zijn echte “zelf” of “ik” zijn, nooit kunnen ophouden te bestaan. Wat dan met de dieren? Alhoewel wij lichamen hebben zoals zij, en in vele opzichten ook een oppervlakkige gelijkenis, die aanleiding gaf tot de dwaze en onwetenschappelijke evolutietheorie, is er een groot en eeuwig verschil tussen de mensen en de dierlijke wereld. Wat is het? Zoals Mortimer J. Adler (voormalig atheïst en nu christen) het zegt in zijn boek *The Difference of Man, and the Difference it Makes*, zal de bekwaamheid van de mens om niet-fysieke, conceptuele ideeën te vormen, en die uit te drukken in taal, alle menselijk leven plaatsen aan de andere kant van een kloof tussen hen en de dieren, die het evolutionisme nooit kan overbruggen.

Het feit dat onze gedachten niet voortkomen uit de hersenen kan op verschillende manieren bewezen worden. Bijvoorbeeld: je kan net zomin aan het fysieke brein moraliteit en ethiek toeschrijven dan te spreken van een “eerlijke lever” of een “immorele nier”. Evenmin kan iemand zichzelf ontslaan van enige daad of gedachte wanneer hij zegt: “mijn hersenen deden mij dit doen”. Het is duidelijk dat de onbaatzuchtige en vrijwillige overgave van liefde, het appreciëren van waarheid en schoonheid, het verafschuwen van boosheid, en het verlangen naar ultieme vervulling, niet opko-

men uit enige kwaliteit van de atomen, moleculen, of cellen die elk deel van het lichaam uitmaken, de hersenen inbegrepen.

Aangezien de echte persoon binnenin ons, van het lichaam afhankelijk is voor niets meer dan tijdelijke woonst en middel tot functioneren in dit materiële universum, is er geen reden te geloven dat de dood een einde maakt aan het bewuste bestaan van een persoon. Wij geloven dat de dood ziel en geest bevrijdt van hun lichamelijke beperking - een beperking van het ervaren van een andere, zelfs echtere dimensie van "zijn".

Zonder twijfel beëindigt de dood ons lichamelijke bestaan. Maar de dood van het lichaam kan het bestaan van ziel en geest, die er geen deel van zijn, niet beëindigen. Ziel en geest wonen erin en nemen de bewuste en gewilde keuzes waarvoor niet het lichaam maar de denker verantwoordelijk is.

Zo'n 250 jaar geleden portretteerde William Law³ een "erg welvarende en drukke jonge winkelier" die zou "sterven in zijn 35ste levensjaar". De jonge man had het volgende te zeggen tot zijn vrienden die hun medeleven kwamen uitdrukken:

"U kijkt naar mij in medelijden, niet omdat ik onvoorbereid de Rechter van leven en dood zal ontmoeten maar omdat ik een welvarende handel moet achterlaten in de fleur van mijn leven ... En welke dwaasheid van de domste kinderen is zo groot als deze?

Onze arme vriend Lepidus stierf ... toen hij zich opkleedde voor een feest. Denkt u dat het vandaag zijn zorg is dat hij niet leefde tot al dat amusement voorbij was? Feest en zaken en plezier lijken grote dingen voor ons - maar van zodra we er de dood bij betrekken krompen ze alle tot een gelijke kleinzieligheid ...

Als ik nu de vreugde van God binnenga kan er dan enige reden voor droefheid zijn dat het mij overkwam voordat in veertig werd? Zou het een droevige zaak zijn naar de hemel te gaan voordat ik nog enkele koopjes had gedaan of nog wat langer achter de toonbank had gestaan?

En als ik naar de verloren geesten zou moeten gaan, zou er dan enige reden voor tevredenheid zijn dat mij dit niet overkwam voordat ik oud en erg rijk was ...? Nu, dat oordeel is het volgende waar ik naar uitkijk. Eeuwig geluk of miserie is me zo nabij gekomen. Alle plezier en welvaart van het leven lijken ijdel en zonder betekenis ...

Maar, vrienden, wat ben ik erover verbaasd dat ik niet altijd zulke gedachten heb gehad ...! Hoe vreemd is het dat een beetje gezondheid of de kleine zaken van een winkel ons zo ongevoelig kunnen maken voor deze grote dingen die zo snel over ons komen!

De tragische persoon die zelfmoord pleegt beeldt zich in dat hij een eind maakt aan zijn bestaan van pijn en verdriet. In feite lanceert hij zichzelf naar iets wat wel eens eeuwige pijniging zou kunnen zijn. En een van de herinneringen die hem het meest zouden kunnen folteren, tot in eeuwigheid, is dat hij de vergiffenis van zonden afwees die Christus voor hem kocht, en dat hij door zijn daad zijn leven wegwierp en daarmee de laatste kans om gered te worden!

Door het leven en de dood van twee mannen beschrijft de Heer Jezus Christus de twee bestemmingen - het ene òf het andere - voor ieder mens die de dood voor zich heeft. Dit is niet een parabel over fictieve mensen maar een waar verhaal omdat één van de karakters een naam heeft - iets wat de Heer nooit deed in zijn parabellen. Hij zei:

"Nu was er een zeker rijk man die gekleed ging in purper en zeer fijn linnen en die elke dag vrolijk en overdadig leefde. En er was een zekere bedelaar, die Lazarus heette ... En hij verlangde ernaar verzadigd te worden met de kruimeltjes die van de tafel van de rijke man vielen ... Het gebeurde nu dat de bedelaar stierf [en ontving een heerlijke plaats bij Abraham onder de verlossenen]... En ook de rijke man stierf [geen enkele wereldse rijkdom kan iemands leven één nanoseconde verlengen] en werd begraven. En toen hij in de hel [Grieks *hades*] zijn ogen opsloeg, waar hij gepijnigd werd..." (Lukas 16:19-31).

³ William Law (1686 - 1761), Engels theoloog, geboren in Kings Cliffe, Northamptonshire. (Wiki).

Ongeacht hoelang het duurt, dit leven op aarde is erg kort. Jakobus zei: “u, die niet weet, wat morgen gebeuren zal, want hoe is uw leven? Het is immers een damp, die voor een korte tijd gezien wordt en daarna verdwijnt” (Jak. 4:14). Mozes zei: “De dagen van onze jaren: daarin zijn zeventig jaren, of, als wij zeer sterk zijn, tachtig jaren; maar het beste daarvan is moeite en verdriet, *want het wordt snel afgesneden* en wij vliegen heen” (Psalm 90:10). Vergeleken met de oneindigheid van de eeuwigheid betekent het simpele levensplan van de mens helemaal niets. Als wij leven vanuit dit eeuwig perspectief zien wij duidelijk de dwaasheid in van het verruilen van enkele korte jaren van plezier, populariteit of macht voor de eeuwige straf in de hel. Zoals de Heer Jezus zei is dit een kortzichtige, slechte koop: “Want wat baat het een mens, als hij heel de wereld wint en aan zijn ziel schade lijdt? Of wat zal een mens geven als losprijs voor zijn ziel?” (Matt. 16:26).

Evenals de jonge man maakte Mozes zijn keus vanuit een eeuwig perspectief: “Door het geloof heeft Mozes, toen hij groot geworden was, geweigerd een zoon van Farao’s dochter genoemd te worden. Hij koos ervoor liever met het volk van God slecht behandeld te worden dan voor een tijd het genot van de zonde te hebben. Hij achtte de smaad van Christus voor grotere rijkdom dan de schatten in Egypte. Want hij had het loon voor ogen” (Hebr. 11:24-26). In contrast hiermee heeft menige ziel de eeuwigheid in de hemel met de Heer verruild voor momentele, aardse beloningen.

Zeker is hij een dwaas die een eeuwige beloning verruilt voor vluchtige eerbewijzen die hij enkel kan gehad hebben van Satan, “de god van deze wereld” (2 Kor. 4:4), wegens het ontkennen van de Heer.

Het is voor ons gemakkelijk de ijdelheid in te zien van aardse eerbewijzen in het geval van Daniël, die van Belsazar het aanbod kreeg: “gij zult met purper bekleed worden, met een gouden keten om uw hals, en gij zult de derde heerser in dit koninkrijk zijn” (Dan. 5:16). Daniël’s antwoord was: “Heb uw gaven voor uzelf, en geef uw vereringen aan een ander” (vs. 17).

Niettemin, op bevel van Belsazar, bekleedden zij “Daniël met purper, met een gouden keten om zijn hals, en zij riepen overluid van hem, dat hij de derde heerser in dat koninkrijk was. In diezelfde nacht werd Belsazar, de koning der Chaldeeën, gedood” (vs. 29-30). Dit was een van de kortst beleefde promoties in de geschiedenis! En geen enkele beloning in deze wereld heeft enige betekenis in vergelijking met de eeuwigheid.

“Geef uw vereringen aan een ander” zou het antwoord van elk christen moeten zijn wanneer hij te maken krijgt met de verleiding de verering van mensen te zoeken of te aanvaarden. Hoe droevig is het dat de kerk een hele stal bezit met paarden van tijdelijke eerbewijzen die vele christelijke leiders graag berijden in trotse parades. Hoeveel pastors, predikers, auteurs en christelijke leiders zetten klinkende doctoraten voor hun namen - en zij staan er zelfs op aangesproken te worden met die titel die zij in wezen verwierven in een diplomafabriek. Het is een schandaal onder evangelicals vandaag! Zij zouden nooit verleid zijn geweest door zulke ijdelheid indien zij een eeuwig perspectief hadden behouden.

Niets kan ons zo motiveren het Evangelie van Christus mee te delen aan anderen dan datzelfde eeuwige perspectief. Iedere ziel die we ontmoeten is een eeuwig wezen dat nooit zal ophouden te bestaan, maar zij zullen ofwel eeuwige zaligheid genieten in Gods aanwezigheid, ofwel eeuwige pijn. Moge ik, en elke Bereeër, dit eeuwige perspectief in zijn hart stevig vasthouden. Moge het zijn dat wij zoveel mogelijk mensen redden van deze brede weg naar de vernietiging, om hen over te brengen naar het smalle pad dat leidt naar het eeuwige leven.